

hvervsdrivelse — påses af myndighederne ved de 10-årige fornyelser og i tilfælde af andre noteringer i varemærkeregistret om mærket. Derimod bør spørgsmålet næppe kunne undergives privat påtale, der let vil kunne blive af overvejende chicanøse art.

Det er muligt, at det i § 23 udtrykkeligt bør præciseres, at erhvervsforholdet er blandt de forhold, der skal være i „behørig orden“ ved en fornyelses indførelse i registret, jfr. nugældende varemærkelovs § 5, stk. 2, der henviser til § 3, stk. 1, og derved indeholder et påbud om, at næringsforholdet skal påses.

Indføjer man en sådan præcisering i lovforslagets § 23, kan man benytte lejligheden til også at indføje en henvisning til § 19 om behandlingsmåden for anmeldelser (om fornyelse), hvilken henvisning nu kun findes i motiverne. Endvidere måske en henvisning til § 17. At bruge reglen i § 46 synes utilfredsstillende.

I øvrigt bemærkes, at den i § 23, 1. stk., indførte ændring i forhold til tidligere praksis, at varemærker skal kunne fornyes i indtil 12 måneder før registreringsperiodens udløb, er uheldig og vil — særlig for varemærkeindehavere — kunne medføre besvær, som formentlig vil kunne undgås ved opretholdelse af 6-månedersreglen i nugældende praksis, jfr. senest Handelsministeriets bekendtgørelse nr. 36 af 4. marts 1953 § 12. Foreningen vil derfor finde det ønskeligt, om ordene „tidligst 1 år“ i lovforslagets § 23, 1. stk., ændres til „tidligst 6 måneder“, således at altså gældende retstilstand opretholdes.

Foreningen mener, at man bør opgive kravet i § 28, stk. 1, om hjemlandsregistrering, da Danmark næppe har det i sin magt at påvirke andre landes lovgivning og heller ikke tidligere vides at have gjort forsøg på noget sådant. For så vidt gensidighed kræves i andre lande, vil den efter det her fremsatte forslag automatisk være etableret, hvilket vil være til fordel for danske eksportvirksomheder.

Vil man ikke følge dette forslag, bør subsidiært § 28, stk. 2, ændres, således at der ikke til fastslåen af gensidighed kræves formel bekendtgørelse fra handelsministeren, men blot en rent praktisk, uformel konstatering heraf på en eller anden måde af Varemærkedirektoratet.

Selv om Patentagentforeningen i denne redegørelse har afstået fra en gennemgang af lovforslagets materielretlige indhold, er der dog ét punkt, hvor foreningen mener, at det i allerhøjeste grad bør overvejes, om det er rigtigt, som lovforslaget gør det, at foretage en afgørende ændring i hidtidig ret. Der tænkes herved på opgivelsen af det i varemærkeloven i 1936 indførte såkaldte *universalitetsprincip* med hensyn til beskyttelse af første brugers ret. Der henvises her til lovforslagets § 3, 3. stk., og § 14, nr. 6 og 7, hvor der skarpt sondres mellem den ret, som første bruger af et varemærke har, efter *hvor* han har taget sit mærke i brug — et sted i Danmark eller et sted i udlandet, f. eks. i Malmø.

Den samme skarpe sondring indfører varemærkeloven ikke ved dens beskyttelse for anden mands navn eller portræt, for firmanavne, for navn på eller afbildning af anden mands faste ejendom, samt for kontrol- og garantitegn.

Det er et afgørende tilbageskridt, når man specielt netop for varemærker — såvel registrerede som uregistrerede — efter varemærkeloven (men ikke efter konkurrence-loven) vil nægte en principielt universel beskyttelse.

Det befrygtes, at der herved dels opstår betydelige vanskeligheder som følge af lovgivningens herved fremkommende manglende indre overensstemmelse og dels opstår en uheldig retstilstand, der bl. a. vil begunstige „mærkerov“.

Det frygtes også, at den foreslåede nye regel vil give anledning til væsentlig flere retstrætter end den bestående klarere retstilstand, hvortil kommer, at de retstrætter, som lovforslaget vil medføre, må antages at blive af særlig ubehagelig art, idet afgørelsen først og fremmest skal træffes efter subjektive kriterier, nemlig efter hvorvidt der foreligger „ond tro“ eller ikke („kendte eller burde kende“), hvorimod man efter nugældende retstilstand inden for området kan træffe retsafgørelser væsentligt efter objektive kriterier, nemlig efter hvem der faktisk var første bruger, og om brugen er af en sådan art, omfang, vedvaren o. s. v., at den kan komme i betragtning, og om der i øvrigt foreligger omstændigheder, som må